

Sygn. akt: VIII K 757/16

WYROK

Dnia 22 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Jędrzej Czerwiński

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Witkowska

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu dnia 22 sierpnia 2016 roku

sprawy:

R. D. s. W. i J. z domu Ł.,

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27.04.2016 o godz.15:05 w C. – ul. (...), kierował po drodze publicznej skuterem marki Z., nr rej. (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Toruniu – sygn. akt II K 898/15 z dnia 24.09.2015 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio oraz prowadzenia pojazdu po drodze publicznej pomimo wydanej przez Starostwo Powiatowe w T. w dniu 03.11.2015 decyzji nr (...) D. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii A,B,T prawa jazdy

tj. o czyn z art. 244 kk i 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA:

I. uznaje **oskarżonego R. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym ustalaniem, że stanowi on występki z art. 244 kk i za to, po zastosowaniu art. 37 a kk, na podstawie art. 244 kk i art. 34 §1a pkt 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty sądowej i kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków postępowania.

VIII K 757/16

UZASADNIENIE

Sąd uznał oskarżonego R. D. za winnego popełnienia czynu z art. 244 kk i za to, po zastosowaniu art. 37a kk, wymierzył mu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Okolicznością obciążającą, którą Sąd wziął pod uwagę przy wymiarze kary była uprzednia dwukrotna karalność oskarżonego za czyny z art. 178a§1 kk i art. 178§4 kk (k. 13-14, 26, 27), aczkolwiek jest oczywiste, że bez uprzedniego rozstrzygnięcia sądowego ustanawiającego zakaz, popełnienie niniejszego przestępstwa byłoby niewykonalne.

Okolicznością łagodzącą wynikająca z niekwestionowanych wyjaśnień oskarżonego był fakt, że R. D. złamał zakaz z uwagi na konieczność dojazdu do pracy, która obawiał się stracić. Dojeżdżał do niej rowerem, jednak pojazd ten był niesprawny w dniu zdarzenia. Jechał ze wsi, w której mieszka, na wieś gdzie pracuje, a na utrzymaniu ma dwójkę dzieci i żonę.

Odnosząc się więc niejako do sprzeciwu Prokuratora, Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie względem oskarżonego kary bezwzględnie pozbawienia wolności (w wymiarze 3 miesięcy) stanowiłoby dolegliwość przekraczającą stopień jego winy (art. 53§1 kk). Poza tym R. D. ma ponad pięćdziesiąt lat i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Kara ograniczenia wolności, która jest usytuowana pomiędzy najsurowszym, a najłagodniejszym z rodzajów kar przewidzianych przez kodeks karny, będzie zdaniem Sądu wystarczającą dolegliwością i przestrogą na przyszłość dla oskarżonego. Uwzględni ona przy tym stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, który nie jest w ocenie Sądu wysoki. Nie zmienia to oczywiście oceny zachowania oskarżonego jako znacznie lekceważącego porządek prawny, w tym orzeczenia sądowe. Kara o charakterze wolnościowym jest przy tym ostatnią szansą dla oskarżonego aby nie spędzić czasu w izolacji, tym bardziej zważywszy na wyrok w sprawie II K 898/15.

Sama wysokość kary ograniczenia wolności również została określona w oparciu o dyrektywę jej wymiaru. Pięć miesięcy pracy na cele społeczne po 20 godzin w każdym z miesięcy będzie niewątpliwie dolegliwe, tym bardziej dla pracującego zawodowo oskarżonego. Uzmysłowi mu nieopłacalność łamania prawa.

Analizując sprzeciw Prokuratora i jego wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie wyłącznie w zakresie orzeczenia o karze, należy wnioskować, że porzucił on lansowaną w sprzeciwie koncepcję zbiegu przepisów art. 244 kk i art. 180a kk, co niewątpliwie powinno też mieć wpływ na wymiar ewentualnie żądane przez Prokuratora kary. Na marginesie więc jedynie można wspomnieć, że Sąd nadal wyraża pogląd, że art. 244 kk stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 180a kk. Decyzja administracyjna (k. 22) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami zapadła w oparciu o przepis art. 103 ust. 1 pkt 4 Ustawy z 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami, który zobowiązuje organ do cofnięcia uprawnień w wypadku orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów przez sąd. Organ wydający decyzję tylko potwierdza to, co orzekł sąd karny, nie mając zresztą najmniejszego pola manewru – jest całkowicie związany zarówno samym faktem (orzeczeniem zakazu), jego terminem, jak i zakresem (np. w kwestii rodzaju pojazdów). Takie rozumienie wspomnianego przepisu zostało potwierdzone w orzecznictwie sądowym (vide np. wyrok WSA w Opolu z 7.11.13, II SA/Op 338/13; wyrok WSA w Poznaniu z 3.04.14, III SA/Po 1452/13, wyrok WSA w Szczecinie z 23.10.14, II SA/Sz 328/14). Przedmiotowa decyzja administracyjna ma charakter deklaratoryjny związany i co oczywiste *ex tunc*. Jedynie potwierdza wynikający z orzeczenia sądu brak uprawnień danej osoby do kierowania pojazdami i to na potrzeby dalszego postępowania administracyjnego. W tym stanie rzeczy wydaje się oczywiste, że osoba kierująca pojazdem mimo obowiązującego ją zakazu prowadzenia orzeczonego przez sąd karny wypełnia znamiona tylko art. 244 kk, podobnie zresztą jak w wypadku art. 244b§1 kk. W tym zakresie, znając poglądy przeciwne, należy więc zgodzić się z Witoldem Ziótkiem, który porównał wszystkie możliwe zakresy zastosowania norm sankcjonujących zawartych w przepisach art. 180a kk, 244 kk, 244b kk i art. 94§1 kw w kontekście decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami (Włodzimierz Wróbel i in., Nowelizacja prawa karnego 2015, Komentarz, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja, Kraków 2015, str. 831 i nast.). Warto też zauważyć, że ewentualne skazanie tego czy innego oskarżonego w bliźniaczej sytuacji także z art. 180a kk może rodzić niebagatelne skutki chociażby w kontekście przyszłej odpowiedzialności karnej z art. 64§1 kk. Wszak przestępstwo z art. 180a kk nie jest rodzajowo podobne do tegoż z art. 244 kk, a jest do czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Tak więc problem nie jest wyłącznie „akademicki”.

Zmiana opisu czynu była zbędna zważywszy, że faktycznie oskarżony nie zastosował się także do decyzji administracyjnej.